

SERGIO ÁLVAREZ

35
35
MRTVÝCH

HOST

*tohohle mrtvého já neponesu,
ať ho nese, kdo ho zabil...*

Svůj poslední zločin spáchal Botones devět měsíců po smrti. Když ještě žil a potloukal se po Kolumbii, poslal na onen svět tři sta dvacet čtyři nevinných, co měli tu smůlu anebo drzost, že se připlétli do cesty jeho vzteku, ctižálosti nebo bouchače, kterou obvykle nosíval schovanou pod košilí. A jako správný zabiják pokračoval Botones v mordování, i když byl pod drnem. Jenom na to už nepotřeboval žádnou municí, nemusel do nikoho vrážet kudlu ani se namáhat škracením. Vystačil si s mou skromnou pomocí, protože já byl lúžr už od svého početí, a jak jsem se usilovně dral na tenhle svět, způsobil jsem mámě krvácení, které na seznam zločinů bývalého desátníka přidalo další smrt. Bandita si zapíchal s Cándidou a slastně usnul jako špalek. Probudil se s nostalgickou náladou a dostal chuť poslechnout si nějakou píseň od Javiera Solíse. Právě pokládal jehlu gramofonu na černý vinyl, když ho jeho zabijácký instinkt varoval, že kolem panuje nebezpečné ticho. „Cándido!“ zakřičel Botones, ale po ženě jako by se země slehla. Připomněl si, jak oddaně ho milovala, a zneklidněl ještě víc. Vyklonil se z okna, pátravě přelétl očima ulici a navzdory tichu a pustotě zahlédl helmu jednoho z tisíců vojáků, kteří ho mezitím obklíčili. „Děvka jedna zrádná,“ odplivl si Botones, natáhl si kalhoty a vyrazil na obhlídku domu. Na zadním dvorku ho instinkt zabijáka varoval podruhé. Pro jistotu nejdřív vystrčil ze dveří klobouk a hned nato filcem prolétla kulka a odrazila se od dlaždic na zemi. Nebylo úniku. Botones se vrátil dovnitř, oznámil manželům Víctorovi a Emmě, kteří s ním bydleli, že jsou obklíčeni vojáky, poradil jim, aby schovali děti, a nařídil, aby se chovali přirozeně a otevřeli hned, jak někdo zaklepe.

„A jestli se budou ptát na mě, tak mě neznáte a nikdy jste mě neviděli,“ dodal s chladným úsměvem, kterým obvykle doprovázel své rozkazy. Pak se gangster vrátil do pokoje, vzal kulomet, skrčil se do kouta a pokusil se utišit kašel, který ho pronásledoval stejně úporně jako ti venku. Z podobné kaše už vyvázl několikrát. Pokud se mu podaří odrazit první útok, tak do večera vydrží a ve tmě jim pak upláchne, pomyslel si. Psal se červen roku 1965 a Bogota už nebyla ta díra utopená v zimě a řídkém dešti. Vidina štěstí, za níž se po ulicích honily tisíce utečenců, které poslední vlna násilí vyhnala z domovů, ji změnila v kypící barevné město. Nebyly tam žádné továrny, průmyslové podniky ani auta, chudinské boudy ještě nestačily spolknout celou savanu a město se dál rozrůstalo pod ochranou několika kopců, na nichž slunce rozehrávalo stejné odstíny zelené, jakou měly uniformy vojáků. „Alirio Beltráne, vzdejte se, a nic se vám nestane,“ ozval se z ulice hlas neznámého vojáka zesílený tlampačem. Botones neodpověděl, věděl, že ho vojáci odsoudili k smrti a tou nabídkou mu jen naznačují, že tentokrát z toho se zdravou kůží nevyvázne a oni ho konečně dostanou. „Musíme dovnitř, ten darebák se sám nevzdá,“ prohlásil plukovník Arellana, který akci velel. Tajní agenti Rogelio a Indián, kteří podplatili Cándidu, přikývli. V doprovodu jednoho poručíka a několika vojáků přešli přes ulici a zaklepali na dveře domu, kde se schovával Botones. „A co tamty dveře?“ zeptal se Rogelio manželů poté, co bezvýsledně prohledali celý dům. „Tam bydlí jeden podnájemník, ale teď zrovna není doma a pokoj si zamyká,“ odpověděla Emma. Rogelio se upřeně zadíval ženě do očí. „Vyzratte ty dveře,“ nařídil Indián. Zámek pod údery pušek povolil a agenti s vojáky stanuli na prahu ztemnělého páchnoucího pokoje, který připomínal bránu

pekelnou. „Kryjte mě,“ sykl Indián a vykročil přes práh. „Počkej!“ vykřikl Rogelio, ale Indián už ho neslyšel. Temnotu a smrad prořízly záblesky a štěkot Botonesova kulometu a Indián se skácel k zemi. Rogelio, poručík a vojáci uskočili do zákrytu a taky zmáčkli spoušť. Vystříleli veškerou municí, ale pokoj zůstal nedobytný. Nezbylo jim než požádat o příměří. „Jasná věc, malej voraz udělá dobře nám všem,“ zachrchlal Botones. Rogelio s vojáky opustili dům a odnesli s sebou Indiánovu mrtvolu. Alirio Beltrán příměří využil k tomu, aby pomocí skříní, stolů a matrací zatarasil okna i dveře. Každého vojáka, který se od té chvíle pokusil prostřílet k domu, donutila přesně mířená rána ustoupit: některé do bezpečného úkrytu, jiné do náruče zubaté. Pět a půl hodiny, tři sta třicet minut, skoro minutu za každý mord, vzdoroval Botones útokům vojáků, kteří se ho sice báli, ale současně ho obdivovali víc než plukovníka s pověstí zrádce a křupana. Intenzita střelby střídavě stoupala a zase klesala a odpoledne se pomalu přehouplo v noc. Když Nidia Lozanová přišla domů, zavolala matce Rubéna, který ji dvě noci předtím požádal o ruku, a chtěla vědět, jestli je její snoubenec s ostatními vojáky v přepadové skupině. „Jak jinak, ten můj kluk je takovej smolař, že jinde ani bejt nemůže,“ odpověděla Rubénova matka. Nidia si dala hrnek silné kávy, zavřela se v pokoji a modlila se k Panně Marii z Chiquinquirá, aby ochránila Rubéna před Botonesovými kulkami. Ale přes hvízdání munice, burácení děl a řev motorů tanků a letadel obléhajících Botonese Nidii na prosba k Panně Marii nedolehla. A tak než Nidia stačila odříkat poslední modlitbu, byl už Rubén po smrti. Botonesův výstřel roztránil Rubénovi nos, ústa i čelo, ale větší díru udělal do Nidiina srdce. Dva roky dívka unikala vojákovým rukám a odmítala mu dát ten „malý důkaz lásky“,

i když při každém jeho doteku cítila mezi nohama horký příliv touhy. Když odbila půlnoc, Nidia nechala modlení, došla ulicemi až na místo přestřelky, chvíli se přetlačovala s vojáky, kteří hlídali mrtvolu, a konečně na vlastní oči uviděla Rubénovo tělo ležící na chodníku spolu s ostatními. Pohladila vojáka po tváři a zatoužila si poplakat, ale slzy se ne a ne spustit a jí se místo úlevného pláče zmocnil vztek. Při pohledu na studené tělo a krví zbrocené šaty jí došlo, že je ta nejhloupější panna pod sluncem, ještě hloupější, zbytečnější a nahluchlejší než Panna Marie z Chiquinquirá. V nočním chladu Nidii přepadl smutek. Zadávala se na jedinou hvězdu zářící na nebi a rozhodla se, že nebude další obětí téhle bitvy a sama už nestráví ani noc. Zakryla Rubénovo tělo, sešla dolů po Sedmadvacáté jižní na Caracaskou a zaklepala na dveře skladu stavebního materiálu, kam chodívala každou sobotu ráno dát do pořádku účetnictví. „Kdo je tam?“ zeptal se majitel skladu Fabio Coral. Nidia namáhavě polkla, ale nevypravila ze sebe ani hlásku. Fabio se už už otáčel, že si skočí pro pušku, a vtom Nidia omdlela. Náraz těla na zem a lem sukně, který zahlédl pode dveřmi, zbavily Corala strachu a on rychle otevřel. Celé roky tenhle čtyřicátník toužil po manželství s Nidií a teď si konečně mohl splnit svůj sen a odnést ji v náručí až do postele. Ale jelikož Nidia pořád nepřicházela k sobě, nezbylo mu než přestat jí zírat na nohy a dojít pro sklenici vody. Než umyl skleničku a vrátil se do pokoje, seděla už na posteli a očima bloudila po plakátech s nahotinkami rozvěšených po místnosti. Možná to nebylo úplně nejvhodnější místo, kde strávit první noc bez snoubence, ale kam měla jít? Nechtěla být sama, chtěla cítit něčí teplo a vybrečet se na rameni někomu, kdo jí bude naslouchat a hlavně se jí nebude posmívat. A kdo by mohl být lepším společníkem než Fabio

Coral? Už měsíce ji uháněl, aby s ním šla na skleničku, platil jí za těch pár hodin práce tolik, co dostávala u kasy v restauraci za celý týden, a minulou neděli jí dokonce vyplatil zálohu, aby mohla s Rubénem oslavit jeho narozeniny. Nidia Fabiovi pověděla, co se stalo, pak už jen brečela, vzlykala a naříkala, a nakonec si lehla a poprosila Fabia, aby ji objal. Když jí začal hladit prsa, zaťala zuby a nechala se zaplavit vlhkostí, která jí v posledních letech naháněla takový strach. Fabio svlékl ji, pak sebe a za pár vteřin Nidia znala Coralovo tělo lépe než Rubénovo. Při Fabiových zkusmých polibcích si Nidia vzpomněla na milostné hry, o kterých jí básnil Rubén, a pochopila, že Fabio nikdy s Rubénem nemluvil, protože jeho doteky byly neohrabané a hrubé. „Tak tvrdě ne!“ zaprotestovala Nidia. „Promiň,“ hlesl Fabio v rozpacích. Nidii bylo jasné, že jestli se to nestane teď, nestane se to už nikdy, a tak zavřela oči, lehla si na záda a rozevřela stehna. Fabio si lehl mezi ně. Nidia ho nechala, ať dělá, co umí, a když vycítila, že skončil, přitiskla se k němu a rozbřečela se. „Chci s tebou žít,“ řekl Fabio, sotva znovu popadl dech. „V týhle cimře už není pro ženskou místo, sem se vejde akorát tahle prasárna,“ namítla Nidia. „Můžeme přistavět další pokoj, materiálu je habaděj,“ usmál se. Nidia chtěla znovu odmítnout, ale pocit prázdnoty kolem žaludku jí napověděl, že otěhotněla, a tak zůstala zticha. „Na pohřeb šla Rubénovi moje máma,“ uklidnila Rubénovu matku, přežila kondolenční maraton Rubénových kamarádů, zahodila do smetí vyznamenání, které Arellana položil na rakev, a když skončilo devítidenní truchlení za nebožtíka, sbalila si svých pět švestek do papírové krabice a z domu, kde dosud bydlela, se vydala o několik ulic dál do skladu stavebního materiálu Bu-doucnost. Cestou klopýtala přes květiny, škapulíře a dárky,

kteře lidi z celé Kolumbie pokládali k sutinám domu, kde zemřel Botones. Měla sto chutí to všechno rozšlapat, ale raději zvedla oči k nebi a pokusila se odpustit. Z milování, ze kterých zmizela neobratnost první noci, a z rozhovorů, v nichž si řekli všechno o svém životě, vznikla mezi mými rodiči důvěřnost, která v průběhu dalších týdnů zdánlivě přerostla v lásku. Ta láska usnadnila Nidii těhotenství, dostala požehnání místního faráře a potěšila i zákazníky, protože po uši zamilovaný taťka prodával materiál na dluh a dával kupujícím výhodné slevy. Lidé říkali, že tyhle slevy jsou další ze zázraků, které Botonesův duch dělá po celé Kolumbii. Táta taky věřil na zázraky a každou noc před usnutím děkoval tomu řezníkovi, že zabil Rubéna Mejíu Rincóna. V noci spával s mámou v objetí, ráno vstal, uvařil kafe, pustil zprávy v rádiu, otevřel sklad, pokropil pult lektvarem pro štěstí, který koupil od jedné staré věštkyně, a ustavičně si pohvizdoval. Nechal přistavět další pokoj a jednou v sobotu potají zašel na Jedenáctou a pořídil si nové šaty, aby nedělal mámě ostudu před návštěvami. Jednou v noci, když jsme spolu seděli na skále nad řekou, ze které potom skočil, mi táta se slzami v očích vyprávěl, že se při pohledu na spící mámu kolikrát rozbřečel štěstím. Máti pokaždé vypila kafe, které jí otec přinesl, ještě chvíli lenořila v posteli, pak nachystala snídani a zbytek dopoledne se špacírovala s břichem po Budoucnosti a kontrolovala inventář. V poledne udělala oběd a odpoledne trávila v pokoji pletením výbavičky. Byly to šťastné dny, nebo si to alespoň taťka myslel, protože stejně jako já se nikdy nenaučil, že city se v tomhle světě nemění ani nejdou recyklovat. Mára nepletla jen vlněnou přízi, splétala taky vlastní život a city s tím tátovým. Když jí praskla plodová voda, oba si mysleli, že je čeká poslední překážka a pak

bude následovat dlouhá rovinka štěstí. Naházeli do tašky několik nočních košil, župan a plínky a nervózně ujížděli dodávkou přes Caracaskou na náměstí Mučedníků, potom sjeli na Jedenáctou a zastavili přímo před vchodem Nemocnice svatého Josefa. „Tohle dítě se nějak nemůže dočkat,“ poznamenal lékař a otec se pyšně usmál. Matka si lehla na nosítka a starouš se usadil na lavici, aby počkal na tu radostnou novinu. Ani ve snu ho nenapadlo, že ve stejné chvíli, kdy vystrčím hlavu a poprvé spatřím tuhle zem, kde budu celý život za lúzra, máma začne uvnitř krváčet. Nejdřív to vypadalo jako normální porodní krvácení, ale potom nabralo na síle a ani obrovská mámina radost z toho, že mě chová v náručí, ani specialisté, které otec přivolal, když si felčari od Svatého Josefa nevěděli rady, jí nepomohli. „Teď už je to v rukou Božích,“ pokrčil rameny gynekolog, který ji prohlédl jako poslední. Otec mu dal ránu pěstí a pak prohlásil, že je zloděj a on mu nezaplatí ani halíř, protože na tyhle kecy by se zmohl i kdejaký fráterník. Rozmíška sice gynekologovu diagnózu nezměnila, ale probudila mámu. „Smiř se s tím, Fabio,“ řekla. „To se teda nesmírím,“ odporoval otec. Máma znovu zavřela oči. Otec se na ni zadíval, měla ve tváři stejný výraz jako té noci, kdy zaklepala na dveře skladu, a tatškovi se v paměti vybavil Botones. Vzpomněl si, že bandita kladl odpor až do tmy, jak si původně naplánoval. Zoufalý Arellana si nechal zavolat nenáviděného majora Castilla, který nedávno ve Spojených státech absolvoval kurz o toxických plynech, a požádal ho o pomoc. Castillo si přichystal nádobíčko a vykouril Botonesův úkryt dýmovicemi. Plyn Botonese oslepil a omámil a taky ho téměř připravil o plíce, které nebyly v nejlepší kondici ani za normálních okolností. Přestože měl jednu ruku zraněnou a byl napůl udušený plynem,

pokusil se vyřadit z provozu reflektory, které vojsko nainstalovalo, aby se nemohl ve tmě vytratit, a několikrát po nich vystřelil. Poprvé v životě minul. Ulice dál zůstávala zalitá světlem a nachystaná jako jeviště, na němž se mělo odehrát poslední dějství jeho života. Botones nabil kulomet, proskočil jednou z děr, které do obvodových zdí nadělala děla, a velkými skoky kličkoval ulicí ve snaze vyhnout se kulkám. Přihlížejícím i hlasateli rádia, které vysílalo přestřelku v přímém přenosu, se dostalo jedinečné příležitosti spatřit nejobávanějšího kolumbijského vrahouna, jak poskakuje jako vyděšená gazela. Štěstí Botones se opustilo, ale ještě jedinkrát se mu vrátila jeho muška a on trefil vojáka schovaného pod autem naproti domu. Sám už se tam ale schovat nestihl ani nestačil přeskočit hliněnou zídku, která ho oddělovala od plácku, kudy hodlal upláchnout. Překazila mu to salva výstřelů. Vypálili všichni, vojáci, poddůstojníci i důstojníci, střílel Arellana, a dokonce i major Castillo, ale jen jedna jediná kulka Botonese zasáhla. Olovo se mu zarylo přímo do šije a Botones se rozplácl na zem jak široký tak dlouhý. Nejspíš to jinak dopadnout nemohlo, museli ho zabít, přece ho nemohli nechat utéct, uzavřel v duchu vzpomínku otec. Vždyť i Nidia, rozumoval táta dál, se pokusila o útěk a ani jí se nepovedlo smrti uniknout. Ale bylo by bývalo lepší, kdyby taťka nemyslel na útky, a už vůbec ne na Botonese, protože tím přivolal do nemocničního pokoje duchy mrtvých z celé Kolumbie. „Je smutný, že člověk musí umřít, když je nešťastnější,“ řekla máti. „Ty neumřeš,“ odporoval otec. „Ale no tak, Fabio, oba víme, že je se mnou amen, kromě toho cítím, že mě Rubén k sobě volá, nejspíš mě pořád miluje a čeká, až se k němu na onom světě přidám. Určitě se cítí sám, moc sám.“

*jsem smrt, já jsem smrt,
smrt jsem já,
já jsem smrt...*

Ňákej naměkko, ne?

Páč by jeden brečel.

Jako proč?

Přeci vidět všechny ty mrtvý a raněný...

Pfff...

A slyšet ty, co přežili, jak brečej strachy.

Hele, radši mi to neříkej, mám z toho husinu.

Ale já to musím někomu říct, jinak mi rupne kebule.

Tobě už nic nerupne, když ti nerupla, jak to bouchlo...

Nech si ty fóry.

A co mám teda dělat, brečet jak želva?

To zrovna ne, ale neškodila by kapka úcty.

No dobrý, no, tak sorry...

Potřebuju se vybrečet.

Tak bul, to ti pomůže.

Zas se mi posmíváš?

Pááni, ty jseš ňákej cimprlich, já radši jdu.

Ne, ne, nenechávej mě samotnýho.

Máš bobky?

Ne, ale nechci bejt sám.

Oká, ale budu si říkat, co chci.

Klidně, ale neposmívej se.

Fajn, ale přestaň se tvářit jak na funuse.

Už jsem ti řekl, že to nejde.

Aspoň to zkus, z toho tvýho fňukání by se jeden posral.

No jo, ale to bylo strašný, ty kusy lidí všude kolem.

Klídek, radši si lokni piva.

Nemůžu.

Votevři hubu.

Díky, jako by se mi vracela duše do těla.
To by nebylo od věci, páč ji potřebuješ.
To máš recht, brácho, potřebuju duši...
No tak, klídek...
Bylo tam i náký děcko, a když jsem přišel blíž, ještě řvalo.
Pij, dej si ještě hlt...
Díky, brácho, ty jseš úplnej anděl.
To teda jo, když teď vím, co dělaj vaši lidi, musim bejt an-
děl...

*kapela je opilá, hej, je to tak,
je opilá...*

Táta říkával, že správně načasovaná smrt může být v živo-
tě ku prospěchu, jenomže když došlo na mámu, rázem byl
s jeho osvíceným filozofováním amen a on najednou ztra-
til chuť žít dál. Když vyšel z nemocnice, zamířil nejdřív do
banky a vybral všechny úspory. Pak nasedl do dodávky, mě
položil na sedadlo vedle sebe a jeli jsme do kostela ve čtvr-
ti Olaya. „Zařídte ten pohřeb vy, já to nedokážu,“ prosil
táta otce Sernu a po tvářích se mu koulely slzy jako hrachy.
Z kostela se vypravil za Esnedou, která bydlela hned vedle
nás a celá léta tátu milovala, dal jí peníze a vrazil mě jí do
náručí, ani se na mě pořádně nepodíval. Zbytek peněz str-
čil do kapsy, vrátil se k autu a rozjel se do Gondoly, což byla
nechvalně proslulá putyka na rohu Desáté a Čtvrté. Matku
nakonec pochovali otec Serna, mámina jediná sestra Cris-
tinita, hrstka sousedů a pár zvědavců. Byl to smutný po-
hřeb. Esneda totiž umíněně trvala na tom, že mě vezme
s sebou, a já jsem prořval celý obřad. Kromě toho lilo jako

z konve a ještě ke všemu se táta na hřbitově ani neukázal, ačkoli pro něj kněz vzkázal a několik hodin na něj čekal. Ale starouš byl víc jak týden naložený v Gondole, napájel se pivem ředěným slzami, ubíjel čas a pořád dokola pouštěl na jukeboxu píseň Julia Jaramilla *Co jsme si slíbili*. „Zemřeš-li dřív, to ti slibuji, napíše příběh naší lásky celou svou milující duší, napíše ho krví, inkoustem svého srdce,“ zpíval, dokud neusnul s hlavou na stole. Když mu došly peníze, chtěl zaplatit hodinkami, ale Vosa bar koupila teprve nedávno a na zástavy si nepotrpěla, a tak ho s nimi poslala do háje. „Nejvyšší čas, aby ses pochlapil a vrátil se domů,“ řekla mu. Otec škemral, plakal a hrál na city, a když nepochodil s citovým vydíráním, pokusil se z ní kořalku vyrazit křikem a násilím. Vosa se dlouho nerozmýšlela. Hlasitě zavřela a zpoza závěsu se do lokálu vhrnuli dva polonazí chlápci, kteří taťku z Gondoly vyhodili, než bys řekl švec. Otec polkl krev i svou hrdost a nasedl do dodávky. Jenže když chtěl nastartovat, zjistil, že ve rvačce ztratil klíčky, a proto se vrávoravě vydal domů pěšky. A jak tak šel, přepadly ho prudké výčitky svědomí a rozhodl se, že zajde na matčin hrob. Bylo nad ránem a hřbitov byl zavřený, takže musel přelézt mříž. Prošel kolem mauzolea předků vlasti a po kruhové cestičce vedoucí ke galerii bezejmenných nebožtíků došel ke hrobu Nidie Lozano Suárezové. Zastavil se před ním a pořád dokola si četl slova vytesaná do mramoru, přejížděl po nich prsty jako slepec, jako by mámino jméno bylo napsané Braillovým písmem. Samota a pláč tátu po chvíli zmohly a on usnul. Našla ho Esneda, která za část peněz od otce nakoupila kytky na nebožčin hrob. Spal jako nemluvně a byl skoro nahý, jelikož nějaký pozůstalý využil tátovy opice a půjčil si od něj na věčnou oplátku jeho manšestrový oblek a pár zánovních bot. „Pořádný vývar

vyléčí každý trápení," prohlásila Esneda, když se otec probral, a utíkala domů ohřát jídlo. Táta šel za ní a ona toho využila, aby mě donesla domů a položila do kolíčky, kterou taťka sám koupil. K večeru už byl táta z mého pláče zoufalý, a tak mě zabalil do deky a odnesl zpátky k Esnedě. „Nemůžu poslouchat, jak furt brečí," přiznal se a namířil si to rovnou na panáka. Tak to šlo i další dny: sotva ráno rozlepil oči, sáhl pod pult po láhvi a celý den si z ní přihýbal. Odpoledne zavřel Budoucnost a vyrazil na tah se svými kumpány. Když ho z putyky vyhodili, vrátil se domů, vzal si ve spíži láhev kořalky a zavřel se v matčině pokoji, popíjel a poslouchal Julia Jaramilla. V alkoholu se utopil jeho obchodnický duch a pomalu se v něm začaly rozpouštět i úspory, které našetřil během let v Bogotě. Bylo by stačilo ještě pár měsíců v lihu a zůstal by bez halíře. Jenomže život je náladová mrcha, která si usmyslela, že otec ještě nevyopil svůj kalich hořkosti až do dna. Když se jednou večer vrátil domů a vešel do spíže, zjistil, že zapomněl dokoupit kořalku. Byl sice namol, ale vytáhl z garáže dodávku a rozjel se po Caracaské na Dvaadvacátou, kde zklamaně zjistil, že Sultánka, jediný krámk s cigaretami a alkoholem, který touhle dobou míval otevřeno, je zavřená. S typickou tvrdohlavostí šlápl na plyn a vydal se do baru k Vose. Ale už tam nedojel. Na semaforu na První prolétl křižovatkou na červenou a napálil dodávku rovnou do taxíku vezoucího do nemocnice v Hortuí nějaké chlápky, kteří dostali nakládačku v pouliční rvačce v Santanderu. Auta se smáčkla jako krabička od sirek a táta ztratil vědomí. Probral se, až když ho vytáhli z cely a vezli ho do okresního vězení. Z vězeňského špitálu zavolał táta Esnedě a chudák ženská strávila dvě dopoledne na telefonním úřadě v Restrepu, aby v Barbacoasu, ztraceném kdesi uprostřed departementu

Nariño, našla chlapíka jménem Martín Navarro. Ten ji pokojně vyslechl, utrousil pár vtípů na otcův špatný charakter, řekl jí, že se poznali v jednom zlatém dole, a nakonec prohlásil, že přijede do Bogoty a něco s tím udělá. Cesta z dalekého Barbacoasu, odříznutého od středu země, trvala Navarrovi čtrnáct dní. Sotva dorazil, nechal kufr s kytarou v úschovně a vydal se rovnou do kriminálu a hned potom k soudu. Když se s tajemníkem dosyta nasmáli tátovým eskapádám, dojednal si schůzku se soudcem, který měl případ na starosti. Soudce byl stejný dobrák jako Navarro a po několika panácích na Martínův účet mu slíbil, že otce propustí, pokud odškodní majitele taxíku a postará se, aby ti dva zranění, kterým při bouračce přibylo ještě pár dalších šrámů, stáhli žalobu pro ublížení na zdraví. Martín udělal, jak soudce řekl: zopakoval rituál s kořalkou s příbuznými raněných, zahrál jim pár melancholických boler a jako odškodnění jim slíbil poslední zbytek tátových úspor. „Nechceš se o něj starat společně?“ navrhla Esneda tátovi, když si pro mě po propuštění z kriminálu přijel. „Možná pozdějc, ale teď se o něj pár dní postarám sám, chci se postavit na vlastní nohy,“ odpověděl. Esneda mu ještě pomohla uklidit a uspořádat dětský pokoj a taťka mě sám vykoupal, přebalil a dal mi dudlík, a hlavně se snažil přijmout fakt, že máma umřela a už tu nebude, aby se o nás dva starala. Tak to šlo několik týdnů, táta tvrdě pracoval a snažil se být se mnou, Martín si hrál na strýčka a Esneda se starala o podružnosti, které oba muži nechávali bez povšimnutí. Bylo to další krátké období klidu. Až jednou ráno zazvonil telefon a na druhém konci drátu se ozval hlas Jorgeho Aguirreho, ředitele firmy, která do Budoucnosti dodávala cement a písek. „Mám na tebe exekuční příkaz,“ řekl Aguirre. „Víš, že když mi dáš pár tejdnu, všechno

ti splatím," namítl taťka. „Nemůžu," trval na svém Aguirre. Táta mu začal nadávat do zrádců, připomněl mu, kolikrát on sám zaplatil s předstihem, aby ho vytáhl z dluhů, ale marně. Týden nato přišel příkaz k exekuci. Chudák táta se vydal na zdlouhavou pouť od soudu k soudu, aby získal čas, a potom od přítele k příteli, aby si půjčil peníze. Jenže kdo by půjčil peníze ožralovi, kterého nedávno pustili z kriminálu? Když se provalila zpráva o exekuci, ostatní dodavatelé odmítli dovézt další zboží a Budoucnost zkrachovala. Martín se snažil pomoci, ale nikoho v Bogotě neznal a sám neměl ani vindru. Navíc se k němu táta začal chovat hrozně. Vadilo mu všechno, co strejda navrhl, a popouzelo ho, že si Martín klidně hraje na kytaru a zpívá, zatímco on je na dně, protože se musí vystěhovat. Když přijela policie, aby sklad zabavila, byli jsme v Budoucnosti jen táta a já, protože Martín zrovna odešel koupit jízdenky do Barbaocoasu. Taťka políbil máminu fotografii, kterou nosil v peněženke, pevně chytil pušku a rozhodl se, že udělá totéž co Botones. Zabarikádoval vstup do skladu pytlí cementu, za které dlužil Jorgemu Aguirremu, a když se na rohu ulice objevili policajti, vystřelil párkrát do vzduchu a křičel, aby táhli, odkud přišli. „Dostanete mě odtud jen přes mou mrtvolu," vyhrožoval. „Pomozte mi s tím bláznem," požádal velitel akce Martína, když ho uviděl přicházet k domu. Martín došel až ke dveřím skladu. „Co to vyvádíš, brácho?" zeptal se otce. „Bráním svůj majetek," odsekl táta. „Tohle není moc dobrý způsob," poznamenal Martín. „Jináč to nejde," opáčil otec. „Dej mi tu bouchačku a ušetříme si spoustu problémů," navrhl mu Martín.